

לסערטירות ציבורית עזה ביר תר. מול אולם אוהל ברחוב ביי לנסון בתל-אביב - היום, בית ארלחורוב, הפגינו סטודנטים נגד ההדחה. בן-גוריון שלח את סעדון ואת אנשיו והם פיזרו בכוח רב את המפגינים.

בעיקבות פעולה זו התחזק הר קשר בין סעדון והמפלגה. הוא נהג לספר בגאווה שהוא נכנס בחופשיות ללישכות כל השרים ואיש אינו בודק אותו. בביתו הוא ערך ארכיון עשיר של צילר מים משותפים עם מנהיגי המיפ"ל. לנה, אך סעדון נשאר נאמן ל-מפא"י, ולא לבן-גוריון. כאשר פרש בן-גוריון ממפא"י, ב-1965, התקים את רפ"י, נשאר סעדון במפא"י, ולא פרש.

עסקיו של סעדון עם העולם הערבי לא נפסקו בעיקבות מל-חמת 1967. הוא התחיל לייצא ביצים של תנובה לעבר הירדן, עד שמישהו גילה שאלה ביצים ישראליות והייצוא נפסק.

בעיקבות קשריו עם ירדנים שר נים סיפר לו קצין בכיר על היי מצאותו של מסמך זהב בטול-כרם. סעדון קנה את השטח מתושב המקום, הביא ציוד מחו"ל והחל לחפור (העולם הזה 1712). מלבד שותפיו לחפירה ולרווחים הוא נאלץ לתת רבע לממשלה. באותה תקופה לא ידע איש אם הוא מצא זהב במקום. אחרי שנים הוא סיפר, ללא חשש, שהוא מצא הרבה זהב.

תאוותו הגדולה של האיש מ-אורייהודה לעסקים הפכה אצלו למחלה. הוא שפע רעיונות לפרוייקטים של תיירות, מיסחר, מקר מות בילוי ועיסקי בנייה. הוא עמד בלדת לעיר ימית עם הקמתה, נסע ברכב אמריקאי מפואר, הת-גאה ברכושו הרב.

מעריצים

ושונאים

אך ככל שחלפו השנים ושי-טות רכישת הקולות במפא"י השתנו, שוב לא היה צורך ב-סעדון. הוא גם היה מוכר כאיש אלים, גם ומחוספס שרכש בשנות חייו לא מעט אויבים. לא כל הדלתות נפתחו לפניו, לא כל רישיון פרצה הוא הצליח להשיג. לפני מותו הוא החל להתדיין עם עיריית רמת-גן. מול הספארי, היאה הירוקה של העיר, רצה סעדון להקים מיפעל לבלוקים, שי-היה יוצר זיהום סביבתי חמור, ועיריית רמת-גן ניסתה למנוע

פרוסקציונר של המיאשל

סעדון מציג את האישור

המתיר לו לייבא ראשי צאן מהגדה. בתחילת שנות ה-60 הוא אילץ את הברווים בדרום לסחור עימו, כשהוא מנצל את קשריו במיסד.

עדתי, איש-אגרוף ונואם בחדס. הוא היה המבצע הנאמן של מדי-ניות הבוס שלו, בן-גוריון. אחרי מאורעות ואדי סאליב בחיפה, ב-1958, שבעיקבות ההפגנות שם ניוזקו מועדוני המיפלגה וההי-תדרות, הוא לקח מתנדבים מאור-יהודה, מימן את נסיעתם לצפון ושיפץ את המיכנים הפגועים. הוא זכה להכרה כמעט ארצית בשבת המפורסמת, שבה התכנסה המיפלגה החליטה על הדחת פיני-חס לבון.

לבון, שריהביטחון בתקופת עסק הביש, התפטר בעיקבות כך. ב-תחילת שנות ה-60 הוא דרש מבן-גוריון שיטהר את שמו כ-קשור למתן ההוראה לפעולה ב-מצריים. דרישתו, שגרמה לסערה פוליטית חסרת-תקדים ולמתחות בינו ובין בן-גוריון, הביאה להד-חתו, בלחץ המיפלגה. מתפקיד מוכר ההסתדרות. ההדחה גרמה

סעדון הסתכסך גם עם המימשל הצבאי וגם עם הברווים. אך הי-ברווים התייחסו אליו בכבוד ואף הומינו אותו, לא אחת, לשמש כ-בורר בסיכסוכים בין שבטים. האיש מאורייהודה נהג לומר: "אליהו סעדון זה שם דבר ב-מפא"י. זה מוסד בפני עצמו". הוא ידע על מה הוא מדבר. הוא לא היה רק קבלן קולות

עסקן עדתי
אלהו סעדון נואם באסיפה מיפלגתית בתחילת שנות ה-60. הוא היה עסקן עדתי נאמן, קבלן קולות ומוציא לפועל של בן-גוריון. לדבריו, שנאמרו תמיד בפאתוס רב, סאין שריהמישרה המנוח שלום בכור שיסרית.

נקבר יום לפני הטלת הרימון על מפגיני שלום עכשיו בירושלים. הוא היה זר לחלוטין לתקופה. השילטון היה אחר, המיסגרות הי פוליטיות השתנו וגם צורת העס-קנות הפוליטית. הוא לא הצליח להשתלב בחברה החדשה שצמחה בארץ בעשור האחרון. קבלני-קולות עדתיים היו או טובים ו-מוכשרים ממנו או שלא מילאו יותר תפקיד. גם אנשי-עסקים מ-מולחים ממנו, בעלי-קשרים בציי-בור הערבי, תפסו את מקומו. בי-עידן הסיירת הירוקה לא היו זקרי-קים לו לעשיית עסקים עם הי-ברווים בנגב.

מסע ההלוויה של סעדון יצא ממרכז אורייהודה. רבע שעה לפני המועד היה היה המקום שומם. טיפין טיפין באו תושבי המקום, חברים ובני משפחה, ובעיקר מכ-ריו מקהילת יוצאי-לוב, שחלקם היה חלוק איתו מבחינה פוליטית בשנים האחרונות. לא היה אפילו נציג אחד של מפא"י, באחד הי-גילגולים שלה. סעדון הובא לקבר-רה בקריית-שאול וגם שם לא נר-אם איש מהשילטון הקודם. רק חבריו מלוב דיברו על פועלו הי-ציבורי השנוי במחלוקת. סעדון נפטר אמנם בגיל צעיר, 55, אך התקופה שהוא ייצג מתה מוסן.

הלווייה עצובה

האלמנה מרים (מי-ימין) וקרובי מישי-פחה (למעלה) מניחים זרים על קברו הרענן של

אליהו סעדון. להלווייתו באו קרובי-משפחה וחברים יוצאי לוב, שהכירו את סעדון מפעילותו הציבורית, אך רק דרוזי אחד, שמרר בבכי, השתתף בהלווייה.

